

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ ΔΙΩΓΜΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

..... Χριστιανέ μου, μὴ φοβοῦ. Κυβερνᾷ ὁ Χριστός. Μάλιστα ὁ Χριστός. Αὐτὸς δηλαδὴ, τὸν Ὅποιον ἰσχυροὶ αὐτοκράτορες καὶ μεγάλοι σοφοὶ καὶ τῆς ἐποχῆς μας μεγαλόνοσοι κοινωνιολόγοι καλῶς δὲν ἐγνώρισαν. Καὶ καθὼς ὑπῆρξέ ποτε ὁ Ἰουλιανὸς ὁ ἀποστάτης φανταζόμενος τὴν διάλυσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀριθμοῦντος μόνον τριακόσια ἔτη, οὕτω καὶ σήμερον παρουσιάζονται σοφοὶ τινες καὶ καινοφανεῖς ἰδεολόγοι παραδόξων μυριῶν, φανταζόμενοι τὴν διάλυσιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀδυνατούσης δῆθεν λόγῳ τοῦ γήρατός της νὰ χειραγωγήσῃ τὰς συγχρόνους κοινωνικὰς ἀντιλήψεις.

Καὶ καθ' ὅσον μὲν οὗτοι εὐρίσκουν θεσίαν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, κατὰ τοσοῦτον αἰξάνει ἡ κακοδαίμονια. Νῦν δέ, ὡς χριστιανός, κάμει τὰς σκέψεις τοῦ Δαγασώ, ὅτι «ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἐπαγγέλεται τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ εἰμὴ παθήματα παρόντα καὶ αἰσθητά, ποινάς, βασάνους, σταυρούς.... ἐν τοῖς παθήμασι θέλγητρα, ἀλλ' ὅτι ἐπιτάσσων τὸν σκληρότερον ὄλον τῆ ἀνθρωπότητι, ὑπακούεται. "Οὐ σὺδεῖς οὐδέποτε ἡγεμῶν ἢ νομοθέτης, ἢ φιλόσοφος, μετεχειρίσθη τοιαύτην διάλεκτον, καὶ ἀπέκτισε δι' αὐτῆς ὄπαδούς." (Οὐ ὁ Χριστὸς λαλεῖ εἰς τὴν καρδίαν, τῆς ὁποίας τὴν ὁδὸν μόνον Αὐτὸς γνωρίζει».

Γινώριζε ἐπίσης, ὅτι πάντες οἱ σύγχρονοι τῆς Κοινωνίας ἐκμεταλλεῦται, ὅσην δύναμιν καὶ ἂν ἔχουν, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ν' ἀπαχθῶσιν εἰς μίαν Ἀγίαν Ἐλένην ἐξόριστοι, διὰ νὰ ἐπαναλάβουν ὡς ἐπιρδὸν τῆς οὐκ τρᾶς ἡττης τῶν τῶ τοῦ Ναπολέοντος, «ποῖος σήμερον ἐνδιαφέρεται περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἢ τοῦ Καίσαρος; Ἐτάραξαν τὸν κόσμον εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν, καὶ ἀφῆκαν τοὺς μεταγενεστέρους ψυχροὺς ἐνώπιον τοῦ τάφου αὐτῶν. Καὶ μετ' ἐμοῦ, ὅστις εἰμὶ εἰσέτι τὸ ἀντικείμενον τῆς πίστεως ἡμῶν, μετ' ἐμοῦ, μετὰ τοῦ ἐσχάτου τῶν ἀνδρῶν μου τὸ πολὺ, θέλει σθεσθῆ ὁ ἐνθουσιασμός οὗτος, ὃν ἡγεῖρα κατὰ τὴν διάδασιν μου. Τὸ κράτος ὅμως τοῦ Χριστοῦ διατηρεῖται ἀπὸ αἰῶνων εἰς τὰς καρδίας. Ἐκατομμύρια μαρτύρων ἀπέθανον, ἤθελον καὶ θέλουσιν ἀποθάνει ἐπὶ μόνῳ τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο, διότι ἡμεῖς δὲν ἐστηρίζαμεν τὸ κράτος ἡμῶν εἰμὴ ἐπὶ τῆς δυνάμεως καὶ τοῦ φόβου, ἐν ᾧ τὸ κράτος Αὐτοῦ στηρίζεται ἐπὶ τῆς πειθοῦς καὶ τῆς ἀγάπης.» Ἀδελφέ μου, εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Ὁ Χριστὸς δὲν ἐνίκησε τὸν κόσμον;

Ὡ.....ναί! Ἀκούσατε λοιπὸν σεῖς οἱ διώκται τοῦ Χριστιανισμοῦ. Γινώριζομεν, ὅτι ἡ ἀλήθεια πάντοτε κατεδιώχθη, καὶ ὅτι διὰ τῶν διωγμῶν ὡς νὰ ἐρρίπτετο ἔλαιον ἔλαμπεν αὐτῇ περισσότερον, διότι κατὰ τὸν Ἅγιον Λέοντα εἶναι θεμελιωμένη ἐπὶ τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπ' οὐδεμιᾶς ὁμότητος δύναται νὰ καταστραφῇ. Μὴ θεωρεῖτε τρόπαια ὅσα μέχρι σήμερον μακρὰν τῆς ἀνακουφίζουσας ἀληθείας ἐπετύχαιε. Καὶ ἂν πιέζετε τὸ στήθος πολλῶν μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν Λαῶν μάθετε, ὅτι τὸ μόνον ποῦ θὰ δυνηθῆτε νὰ πράξετε εἶναι, ὅτι θ' ἀφαιρέσητε τὸν χρυσοῦν

Σταυρόν μας· ἡμεῖς τότε θὰ φέρωμεν τὸν Ξύλινον, καὶ Ξύλινος εἶναι ὁ σῶζων τὸν κόσμον, ὡς λέγει ὁ Μοντοζιέρος πρὸς τὴν Συνταγματικὴν Συνέλευσιν.

Γ. Μ. Α.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

Αἱ Πράξεις τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων ἀναφέρουν ὅτι τὸ πρῶτον κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, ἀκουσθὲν διὰ στόματος τοῦ Ἀγ. Ἀπ. Πέτρου, εἶχεν ὡς καρπὸν τὴν ἀλλοίωσιν καὶ μεταβολὴν τριῶν χιλιάδων ἀνθρώπων «καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ἐστὶ τριασχίλια» εἰς τὴν ἀρτιγέννητον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Τρεῖς χιλ. λοιπὸν ἀνθρώποι ἠλλαξαν ἤθη, ἐγκατέλιπον πατροπαράδοτα ἔθιμα, ἀπέρριψαν τὴν θρησκείαν τῶν Γονέων τῶν, μετέβαλον θρησκευτικὸν φρόνημα, ἠλλαξαν τὴν πίστιν τῶν ἀπὸ ἐν καὶ μόνον κήρυγμα, ἀπὸ μίαν ὁμιλίαν πρὸς αὐτοὺς τοῦ Ἀπ. Πέτρου.

Ἄλλὰ ποῖον τὸ περιεχόμενον τῆς ὁμιλίας, ἐκείνης, ἢ ὅποια ἀνεγέννησε καὶ ἀνέπλασεν ἀκαριαίως τόσους ἀνθρώπους; Ἴδου αὕτη: «ἄνδρες Ἰουδαῖοι καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἱερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου· οὐ γὰρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν—ἔστι γὰρ ὄρα τρίτη τῆς ἡμέρας—ἀλλὰ τοῦτο ἔστι τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ Προφήτου Ἰωήλ· καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται· καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου καὶ προφητεύσουσι· καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ· ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος καὶ ἡσελήνηεις αἶμα πρὶν ἢ ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου, τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ· καὶ ἔσται πᾶς ὅς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου σωθήσεται».

Τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὁμιλίας του. Ὀλιγόλογον, μεμετρημένον, σαφές καὶ ἐπάνω εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν ἐστεριγμένον καὶ ἐμπεδωμένον. Ἀποφεύγει τοὺς πολλοὺς πλατυσμούς καὶ τὸ σπουδαιότερον—αὐτὸς ὁ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, ὁ πνευματέμφορος Ἀπόστολος—τὴν ἀνάλυσιν χωρίων, δυναμένων νὰ σκανδαλίσουν τοὺς ἀκροατάς του, ἢ εἰς σχόλια καὶ συζητήσεις ματαίας νὰ ἐκτρέψωιν. Καὶ ἀποφεύγει τοῦτο, διότι γνωρίζει καλῶς ὅτι ἔστε πολὺ παρακεκινδυνευμένον νὰ ἐπιχειρῇ τις ἵνα θρέψῃ διὰ στερεᾶς ἢ μᾶλλον πολὺ δυσπέπτου τροφῆς, νήπια χρίζοντα μόνον γάλακτος, τροφῆς πνευματικῆς καταλλήλου διὰ τὸν πνευμα. στόμαχον ἀνθρώπων ἀγνοούντων καὶ τὰ μᾶλλον προσιτὰ ἔργα τῆς θείας Οἰκονομίας.—Ἴδου διατὶ ἀποτυγχάνομεν ὑμεῖς. (Ἀκολουθεῖ)